

4. MAI 1-90.

INNHALDSLISTE :

Leiarteig :	Side 3
Trøndelagssaka, - vedtak frå SU	Side 5
Partiordskiftet, - vedtak frå SU	Side 6
Brev frå partiet om Trøndelagssaka	Side 8
Om 1 mai i Oslo, - frå AU	Side 14
Glasnost i Noreg ? av Geir	Side 16
Organisasjonsreform for NKS ,av Hårek	Side 22
Svar til Hårek, av Steinar/4 mai - red.	Side 25
NKS og miljøkarusellen, av Trond	Side 28
Vallina til AKP, frå Trøndelag NKS	Side 32
Partiordskiftet, - utklipp frå ein debatt	Side 35

**INNLEVERINGSFRIST FOR NESTE
NUMMER ER 20 APRIL.
SEND INNLEGG TIL 4 MAI !**

LEIARTEIG :

Kameratar !

Dette nummeret av 4 Mai vil bli prega av dei store ordskifta om den norske ml-rørsla si framtid som no rasar i Klassekampen, i "Opprør" og i ymse fora.

Skal AKP nedleggjast for ev. å bli slått saman med RV til eit nytt breitt masseparti, eller skal det halde fram meir eller mindre som no, med ein separat valfront organisert ved sidan av partiet? Dette ordskiftet pågår ikkje på nokon måte i noko vakuum, men blir inspirert og næra av det som skjer ikkje berre innad i partiet, men og i verda rundt oss. Det er i den samanhengen ganske verdt å merkje seg, at det har gått føre seg eit ordskifte om det kommunistiske partiet på heile 80-talet i ml-rørsla. Noko anna som er paradoksalt i den samanhengen, er at medan det for 10 år sidan blei diskutert om Partiet skulle ha nokre politiske særrettar eller ikkje som arbeidaklassen sitt parti, så diskuterast det no opent med bidrag av AMG'are og andre om partiet bør nedleggjast. Då det for 10 år sidan så vidt byrja bli retta sterk kritikk av Stalin frå ymse krinsar i partiet, (noko som ikkje har vore diskutert nærare i rørsla sidan) så vil no ein del partimedlem óg kvitta seg med Lenin og Mao i same slengen. Dette ordskiftet vil sjølvsagt og ha sers mykje å seie for NKS, og vår framtid, då vi er knytt til partiet som deira studentforbund. - Det tyder at det som blir vedteke som partiet sin politikk, automatisk og vert vår. Difor vil dette ordskiftet vere prioritert innad i NKS no i vår, og vidare fram mot landsmøtet.

Samstundes med at vi må kaste oss inn i ordskiftet om partiet si framtid forå la vår røyst bli høyrte, må vi og konsentrere oss om våre sereigne oppgåver som studentforbund. Det er no større studenttilstrøyming enn nokonsinne til universitet og høgskular, samstundes som staten skjærer ned på løyvingane til offentleg sektor og planlegg å lukke det som er att av formelt opne fakultet. Om denne kampen skal verte effektiv, må NKS gå inn å leie han. Dette er ei "gamal sanning" som gong på gong har vist seg å stemme. For å vise kva som skjer, og kvifor, må vi i NKS bli flinkare til å nå ut med politikken vår som NKS'are, og ikkje berre som dyktige aktivistar; og knyta analysene våre om utdanningspolitikken saman med EF-tilpassinga, kvinneperspektivet og det naudsynte i organisering om ein skal oppnå nokon av dei mål som ein set seg.

I denne sammenhengen er det då ikkje minst viktig, óg heile tida
tenkje på kven og korleis vi skal verve fleire nye medlemmar til
NKS!

Dette semesteret stiller altså ikkje berre krav til oss om å
drive med interessekamp og alle dei andre oppgåvene som vi stiller
oss, men òg om å overleve politisk som organisasjon i samband med
parti-ordskiftet, samstundes som vi må verve mange nye medlem,
slik at vi ikkje berre overlever som organisasjon, men òg kan
styrke oss i tida som kjem !

Lukke til med arbeidet !

Ståle/4 Mai red.

BLIR DETTE EIT AV RESULTATA AV PARTI-ORDSKIFTET I ML-RØRSLA ?

OM "TRØNDELAGSSAKA"

Sentralstyret i NKS har drøfta saka der tidlegare medlemmer av NKS har vorte teke inn i partiet som eit alternativ til organisering i NKS. I samband med denne saka vil Sentralstyret (SU) seia fylgjande:

1. SU meiner det er Sør-Trøndelag AKP som einsidig har gjort denne saka til eit problem mellom NKS og AKP.
2. Kjerna i saka er spørsmålet om AKP direkte kan konkurrera med NKS om medlemmer. I denne saka har AKP gripe inn i organisasjonsdemokratiet og utnytta usemjer i NKS til å undergrava sjølv grunnlaget for studentorganisasjonen.
3. Sør-Trøndelag AKP har teke skriftleg sjølvkritikk for uthalinga av saka i tid og for framgangsmåten til Kvinneutvalet. SU meiner denne sjølvkritikken må få fylgjer i praksis og krev at Sør-Trøndelag AKP vert pålagt å mobilisera dei medlemene som meldte seg ut av NKS etter kvinneutvalsmøtet til å søka medlemskap i NKS att.
4. For å få saka ut av verda kan SU godta at dei to personane saka gjeld vert pålagt dobbeltmedlemskap, med praksis i NKS, etter å ha teke sjølvkritikk og trekt attende skuldingane om svindel i Kulturstyret som dei har kome med i brev. Om dei ikkje går med på dette, krev SU at dei vert ekskludert frå AKP(m-l).
5. For ST/AU i AKP handsamar saka, meiner SU i NKS at dei må ta kontakt med tidlegare NKS-kontakt Evelyn , som var tilstades på dei fyrste møta i Trøndelag om denne saka, for å verta informert om synet hennar på tilhøva i Trøndelag og for å få hennar vurderingar av Tove K. ns og Svein Arne S. i medlemskap i ml-rørsla.
6. SU krev at AKP no tek stilling til den politiske bakgrunnen i denne saka, m.a. ved å ta stilling til den politiske hovudsida i den siste 2-årsmeldinga til NKS.

Om korkje det eine eller det andre skjer, må tilhøvet mellom AKP og NKS opp til ordskifte i heile organisasjonen og takast opp til endeleg vedtak på landsmøtet.

Desember 1989

Sentralstyret i Noregs Kommunistiske Studentforbund

OM PARTIORDSKIFTET

Leiinga i AKP(m-l) har opna for eit breidt ordskifte kring framtida til partiet, der ein har legalisert og breidt køyrt fram nedleggjingsperspektivet.

I samband med dette ordskiftet har framlegg om brot i tilhøvet mellom AKP og NKS vorte lufta. Sentralstyret i NKS vil ikkje handsama realiteten i slike framlegg for grunnorganisasjonane i NKS har teke eit breidt ordskifte om utviklinga i partiet.

Sentralstyret vil førebels slå fast følgjande:

1. Det er fullt legalt å argumentera og arbeida for brot mellom NKS og AKP so lenge ein fylgjer vanleg organisasjonsstruktur. Det vil vera grunnleggjande gale å gjera somme standpunkt illegitime om ein ynskjer eit ope, fordomsfritt og demokratisk ordskifte.
2. Landsmøtet i NKS vert framskunda til før årsskiftet 1990/91. Arbeidsutvalet fastset endeleg dato.

Utviklinga i partiet skal opp som eiga sak på neste NKS-Landsmøte. For å tryggja demokratiet i organisasjonen, skal saka verte førebudd av Sentralstyret samt gjennom diskusjon om partiet i alle grunnorganisasjonane.

Desember 1989

Sentralstyret i Noregs Kommunistiske Studentforbund

NEI TIL LIKVIDERING AV DET KOMMUNISTISKE PARTIET

Krefter i ml-rørsla tek no opent til orde for nedleggjing av AKP (ml) organisatorisk og politisk. Organisatorisk ved å leggja ned partiet og erstatta det med noko nytt, av typen "venstre-radikalt valkampparti" å lá SV. Politisk ytrar denne likvidatoriske lina seg m.a. ved å ville fjerna mest mogleg av marxist-leninistisk teori og kommunistiske organisasjonsnormar frå partiet. Ei slik utvikling vil gjera partiet til eit reint venstresosialdemokratisk parti og objektvit sett føra til at borgarlege liner tek makta i partiet.

Sentralstyret i Noregs Kommunistiske Studentforbund vil markera seg mot ei slik utvikling. Vi meiner at vår tid meir enn nokon gong klårt syner at det er naudsynt å halda oppe eit kommunistisk parti her i landet som ein reidskap for arbeidarklassen og vanlege folks interesser, i den ideologiske kampen i Noreg og som leiande kraft i kampen for revolusjon og sosialisme i Noreg.

Med eit kommunistisk parti meiner me eit parti som:

- byggjer på m-l-m
- praktiserer demokratisk sentralisme som organisasjonsmodell
- er eit aktivistparti kor grunnorganisasjonane er nøkkel-lekken i det politiske arbeidet
- samordnar legalt og illegalt arbeid, t.d. ved både å stilla til val i valfrontar og ved å halda oppe ein tryggjingspolitikk
- knyttar folk til seg gjennom arbeid etter masselina
- slåss for dei objektive interessene til alle utbytta og undertrykte folk
- er eit proletarisk og internasjonalistisk parti.

Sentralstyret i Noregs Kommunistiske Studentforbund
(Studentforbundet til AKP(m-l))

BREV FRA AKP ANG. "TRØNDELAGSSAKA"

TIL

NKS

NKS/SØRTRØNDELAG

DS/SØRTRØNDELAG

VEDR. KONFLIKTEN MELLOM NKS OG DS SØRTRØNDELAG

Vi er blitt orientert om konflikten i Sør-Trøndelag gjennom Organisasjonsutvalget, og vi har mottatt forslag til uttalelse fra NKS sentralt. Vi vil her gå igjennom noen av de sentrale punktene og gi vårt syn på dem.

* Vi stadfester hovedprinsippet mellom NKS og AKP at studenter skal rekrutteres til NKS og at studerende AKPere skal være dobbeltmedlemmer med hovedpraksisen sin i NKS. Det er nødvendig at dette prinsippet blir innskjerpa. Likevel er vi imot en mekanisk praktisering av prinsippet.

* Utviklinga av saka i Sør-Tr. må sees i lys av AKPs forhold til NKS som helhet - et forhold til dels prega av fravær av politiske diskusjoner, usynliggjøring, liten vilje i praksis til å være med å bygge NKS. AKP har i for liten grad tatt det ansvaret som påligger partiet iflg. § 20 i vedtektene. Derfor blir saka også et anliggende for STau, ikke bare for S.Tr DS.

* Det er bra at S.tr-ds har tatt skriftlig sjølkritikk på at de ikke har svart på skriftlige henvendelser fra NKS og at de har brukt lang tid på å behandle saka. Dette er en type praksis som dessverre er en utbredt stil i organisasjonen og som dermed kan skape unødige motsetninger.

* STau vil kritisere kvinneutvalget i S.tr-ds for at de avholdt møte med noen medlemmer og tidligere utmeldte NKSere uten at NKS-ledelsen var informert. Møtet ble også oppfattet som en oppfordring til kollektiv utmelding av NKS og inn i AKP. Dette har fungert som å gå bak ryggen på NKS-ledelsen og undergrave dem. Dette er en uholdbar praksis mellom to organisasjoner innafor ML-bevegelsen. Dette har kvinneutv. og DS-ledelsen sagt seg enig i og gjort sjølkritikk for.

* Str. DS tok initiativ til møte med NKSau Tr. for å diskutere opptak av TK og SAS 31. mars. Der ble det enighet om at de måtte konfronteres med vedtektene til NKS og AKP, prinsippet om demokratisk sentralisme og at NKS skulle ha melding tilbake. Diskusjonene ble gjennomført, men NKS fikk ikke denne meldinga tilbake. 4 dager senere mottok DS brev fra NKS hvor de gikk bort fra avtalen og i mot opptak. Opptaksprosessen var i gang og DS godkjente det likevel fordi de ikke definerte TK og SAS som fiender av ml-bevegelsen.

Vedtektene § 2.5: " I tvilstilfeller skal medlemskap godkjennes av høyere organ. Dette gjelder bl.a. personer som har vært aktive fiender av kommunistiske bevegelsen, som er blitt ekskludert av den kommunistiske bevegelsen o.l."

* EKSKLUSJON

STAU går ikke inn for å ekskludere TK og SAS som NKSau krever. NKSau begrunner dette i vedtak nov.89.

- "...desse folka har meldt seg ut av NKS på politisk grunnlag,"
- "...dei skulle ha vore konfrontert med vedtektene til NKS og AKP før dei vart tatt opp i partiet, noko som ikkje vart gjort."

I argumentasjonen sier NKS videre:

- "... den rolla de spilte i NKS (sjå dokumentasjon frå NKS-Tr.)"
- "... at dei har vore med på å undergrava eksistensen til NKS-Tr."

TK og SASs POLITISKE STANDPUNKTER.

I forbindelse med framlegginga av NKS 2-årsmelding, høsten 1988, var det stor uenighet i NKS både av politiske og organisatorisk karakter:

- linjer i det antirasistiske arbeidet
- synet på kvinnefraksjonens arbeid.

Det er også reist uenighet på en rekke interne organisasjonssaker som fleks.:

ledelsesmetoder, hvordan skal en beretning se ut etc.

Uenigheter på grunnleggende spørsmål vil vi alltid ha innad i ml bevegelsen, både innafor de ulike organisasjonene og mellom dem. Den monolittiske enheten som fungerer kvelende, passiviserende, uttørrkende på bevegelsen, er det ingen som vil tilbake til.

Enheten i grunnlaget må være tilstede for at vi skal kunne fungere handlende. Men uenigheter er en forutsetning for å utvikle standpunkter og politiske diskusjoner er nødvendig for medlemmenes engasjement og skaperkraft skal kunne utvikles.

I dag står AKPs politiske grunnlag i smeltedigelen. Ledelsen i partiet har invitert til diskusjon på hele grunnlaget og på nyutforming av både prinsipp-program og vedtekter på landsmøtet neste høst. I denne perioden er det nødvendig at folk kommer fram med standpunktene sine slik at det blir grunnplanet i partiet som preger debatten. For å få dette til må vi ha et klima som gjør dette mulig. Vi kan ikke stemple linjer som kommer fram, da vill de aldri ha kommet, motsigelser ville ikke bli stilt skarpt, og vi ville ikka ha utvikla politikk. Det som likevel er den største forskjellen i forhold til tidligere er at medlemmer går åpent ut i KK med uenighetene sine - til og med forslag om å legge ned partiet og skape et nytt (inkl. å kaste ledelsen). Da er den politiske debatten på et slikt nivå at det ville være en politiske dødslinje å begynne å ekskludere medlemmer p.g.a. de politisk uenigheter som foreligger i Sør-Tr.-saka.

Vedtektene § 4: "Når partimedlemmer bryter partidisiplinen,

oppfører seg ukameratelig og i strid med AKPs linje, fører fram antikommunistiske standpunkter utad, krenker massenes rettigheter, driver kvinnehushandling, eller på annen måte skader partiet. ... har partiets organer rett til i samsvar med vedtektene og på grunnlag av en sjølstendig vurdering i hvert enkelt tilfelle, å treffe de nødvendige disiplinære tiltak: advarsel, tilbaketrekking av tillitsverv, suspensjon fra partiet, eksklusjon."

§ 4 viser at eksklusjonsspørsmålet er klart knytta til medlemmets personlige forhold - ikke spørsmål om at man kan ekskluderes fordi et partiorgan eventuelt skal ha gjort feil i opptaket.

På bakgrunn av begge disse elementene, ikke politiske mulig å ekskludere dem på politisk grunnlag i dag, og at vedtektene er knytta til deres personlige forhold til AKP, går STAU ikke inn for å ekskludere TK og SAS.

"POLITISK ASYL"?

Det har alltid vært politiske uenigheter mellom de ulike organisasjonene innafor ml-bevegelsen. Dette er naturlig ut fra ulikt medlemsgrunnlag, både når det gjelder alder, leveforhold og antall år i organisasjonen. Det er hele tida nødvendig med kontinuerlige politiske diskusjoner mellom dem, og det er nødvendig at alle organisasjonene trekkes inn i den pågående strategidiskusjonen som er i gang nå.

Når TK og SAS ønsket å melde seg inn i AKP må vi oppfatte det slik at de så større muligheter for rom og åpenhet for å kunne diskutere de politiske motsigelsene og samtidig bli akseptert. Ut fra denne vurderinga kan vi ikke se at folka har fått "politisk asyl" i AKP og at opptaket av dem betyr en politisk støtte til mindretallet i NKS-konflikten, mot NKS-ledelsen.

Men uansett er en politisk utmelding av en ml-organisasjon og inn i en annen, en lite-akseptable handling. En slik praksis bidrar til å undergrave NKS sin eksistens.

"TK OG SAS ROLLE I NKS"?

Det er dokumentert stor gjensidig mistillit mellom TK/SAS og NKS-ledelsen Trl. Det er i den forbindelse kommet gjensidige påstander om fraksjonisme. Fraksjonismepåstandene er nå trukket fra begge sider. Denne type gjensidig mistillit mellom ledelse og medlemmer og mellom enkeltpersoner er svært skadelig for ml-bevegelsen.

Det har i perioder vært slike negative understrømmer i praksis i bevegelsen. Det er vi nødt til å komme bort fra. Det betyr at det er ethvert medlemsansvar å sørge for at denne type praksis ikke opprettholdes.

På bakgrunn av de undersøkelser som er gjort om TK/SAS sin rolle i NKS, kan vi ikke se at det noe grunnlag for eksklusjon.

DOBBELTMEDLEMSKAP?

Ut fra AKP's forhold til NKS og prinsippet om at AKP studenter skal være dobbeltmedlemmer med hovedpraksisen sin i NKS, hadde det vært ønskelig og riktig at TK/SAS søkte medlemskap i NKS.

Det har vært gjentatte diskusjoner om dette spørsmålet med dem. De ser i dag ikke muligheter for å gå inn i NKS nå etter alle motsigelsene rundt den siste tida. De legger også vekt på at de har så kort tid igjen på universitetet at den praktiske fordelene for NKS ville i så fall være svært liten i forhold til hva det ville koste for dem.

Vi ser dette som en konflikt mellom folk som i utgangspunktet av politisk karakter, men som har stadig fått sterkere grad av personlig mistillit og prestisje. Når slike konflikter oppstår har vi dårlig erfaring med en linje om å pålegge folk å samarbeide mot deres vilje. Da er det en bedre løsning å flytte på folk. Praksisen med å pålegge medlemmene oppgaver som får så store negative konsekvenser for dem, fremmer ikke en tillitsfull stil i partiet og vil ikke fungere positivt innafor NKS heller. Ingen folk jobber godt politisk på grunnlag av tvang.

I dette tilfellet er vi nødt til å akseptere at TK og SAS ikke ønsker dobbeltmedlemskap selv om dette går imot vår linje å bygge NKS.

NKS uttaler i brev nov. -89: a) "slik praksis bryter med avtalen mellom AKP og NKS om at alle ml-arar som studerer skal vera medlem og ha praksisen sin i NKS", og b) "at en slik praksis gjør AKP og NKS til konkurrerende organisasjonar i praksis, ikkje organisasjonar som samarbeider mot eit sams mål."

STAU mener at vi her tar klart individuelle hensyn. Vi ser at det kan oppfattes som å gjøre AKP og NKS til konkurrerende organisasjoner. En slik utvikling vil vi jobber sterkt i mot i framtida.

KONKLUSJON

Vi har her redegjort for vårt syn på konflikten mellom NKS og TK og SAS. Ut fra hovedprinsippet for AKP-medlemmer som studerer burde disse være dobbeltmedlemmer og jobbe i NKS. Men ut fra de rådende forhold vil vi ikke pålegge dem det i dag.

Vi kan heller ikke se at det har kommet fram at de skal være/har vært aktive fiender av den kommunistiske bevegelsen eller at de har handlet på en slik måte at de kan ekskluderes fra partiet.

Vi anser ikke dette standpunktet at vi har tatt stilling mot NKS ledelsen sin linje verken politisk eller organisatorisk.

Vi vil kritisere den personlige stilen mange AKPere har og har hatt i forhold til NKS og NKS sine medlemmer. Den har ved flere anledninger lite prega av en holdning for å styrke NKS. Et eksempel på dette er den holdninga som ble vist i kritikken av Kina-apellen i Trh. i juni. Her burde det vært valgt en ganske annen framgangsmåte. Så lenge partiet har en dønnende og nedlatende holdning overfor NKS, vil vi aldri bygge et godt

tillitsforhold mellom de to organisasjonene.

VI TRENGER NKS

Trenger vi NKS eller skal vi heller gå inn for AKP-lag på universiteter og høyskoler? I denne saka i S.Tr. har dette spørsmålet vært reist flere ganger.

Det ligger en utbredt skepsis til NKS blant AKPere. Dette kom også opp på møtet som kvinneutvalget innkalte til. Likevel er det ikke kommet noe standpunkt fra AKP/S.Tr. om at studenter skal organisere seg i RU eller AKP.

Vi trenger et kommunistisk studentforbund innfor ml-bevegelsen i dag. Studentene har alltid vært en særegen kraft i den kommunistiske tradisjonen, både nasjonalt og internasjonalt. Studenter har gått i spissen for opprør, seinest på Tienamen-plassen. De forener stor grad av utholdenhet og oppofring med nytenking og bevisst forhold til kommunistisk teori. Studentenes interessekamp og bevegelse har alltid hatt stor betydning innfor ml-bevegelsens historie.

Arbeidet blant studentene ville sansynligvis i svært lite grad blitt ivare tatt om vi ikke hadde hatt NKS. Derfor blir det en stor oppgave for AKP både sentralt og i distriktene å sørge for at NKS blir støtta og styrka der dette er mulig.

I første omgang betyr dette fra begge parter side å jobbe for å bilegge striden i S.Tr.l. og bygge opp et bedra samarbeidsforhold der.

AKP har som nevnt et spesielt ansvar i forhold til NKS i følge vedtektene. NKS sitt utgangspunkt for å jobbe i forhold til studenter er svært problematisk, bl.a. fordi "studentidentifikasjonen" blir stadig dårligere (folk føler seg i liten grad som studenter fordi stadig større del av tida deres går med til jobb utafor universitetet/høyskolen). Dette må føre til at AKP tar NKS mer alvorlig og jobber bevisst for å utnytte alle mulighetene for å bidra til å styrke den. Noen forslag til tiltak:

- * Det gjennomføres systematiske diskusjoner med alle AKPere som studerer om de skal gå inn som dobbeltmedlemmer og at det eventuelt legges en plan for å trappe ned eventuelle verv i AKP for å jobbe i NKS.

- * DSene i samarbeid med laga setter av ansvarlig til å bistå med å lede studiesirkler blant studenter der dette er aktuelt.

- * DSene i samarbeid med laga prioriterer opp arbeidet i Studentersamfunnene for å styrke NKS sin posisjon i studentmiljø.

- * DSene / i samarbeid med laga tar initiativ til samarbeid med NKS og RU å utvikle strategidiskusjonene slik at den politiske debatten kan bli en styrke for hele ML-bevegelsen. Det kan bety bl.a. fellesmøter/seminarer med flere innledere på ulike temaer, felles åpne møter etc.

AVSLUTNING

NKS/Tr. har i brev av 29.10.89 referert tre vedtak.

1 "I og med at Svein Arne S. og Tove K. har vorte med i AKP, ser vi det slik at AKP-Trøndelag har det formelle sambandet med NKS-Trøndelag".

Dette ser vi som en svært feilaktig tolking av det som er skjedd. AKP Sør.Tr. har jobba systematisk for å komme fram til en minnerlig løsning på denne saka a) skriftlig sjølkritikk av sentralt feil som er begått i denne saka, og b) ærlig diskusjon med TK og SAS om dobbeltmedlemskap. Vi kan ikke se at AKP-Str. skal stilles til ansvar for et eventuelt brudd mellom organisasjonene i SørTr. Vi oppfordrer derfor til at dette vedtaket blir omgjort.

2 "Som følge av at AKP-Trøndelag har brote det formelle sambandet med NKS, vil NKS-Trøndelag ikkje ha møte med dei i byrjinga av desember".

STAU beklager dette vedtaket sterkt. Møtet var innkalt etter initiativ fra STOU i samarbeid med NKS sentralt og AKP/S.Tr. som et tiltak for å få løst konflikten. AKP S.tr. har vist vilje til å møtekomme den andre parten i konflikten gjennom ovennevnte tiltak. Når NKS ikke kunne gjøre det samme og stille på møtet, avviser de tiltak fra AKP sentralt for å komme fram til den best mullig takling av konflikten.

3. "Om ikke AKP ekskluderer dei personane som melde seg ut av NKS hausten -88, vil vi at NKS skal bryta sine formelle kontakter med AKP.

Desse personane melde seg inn i AKP etter skarpe politiske usemjer i NKS som førte til at dei melde seg ut. Vi kan ikkje akseptera at AKP er ein stad der utmelde NKSsarar på politisk grunnlag."

Det har vi lagt fram vårt syn på over, og tar dette vedtaket til etterretning.

AKP STAU er klar over at denne saka har kosta NKS mye frustrasjon og arbeid. Dette beklager vi. Vi er også klar over at NKS sterkt trenger flere medlemmer, ikke minst med erfaring.

Vi mener likevel at denne saka ikke er av en slik dimensjon at den veltar NKS Tr. med den konsekvensen det vil ha for hele NKS. Det som nå er nødvendig er at begge organisasjonene legger planer for styrka samarbeid fremover.

Hilsen

Arbeidsutvalget i AKP (ml)

Erkl. om
partisentr.

Eirik

VEDTAK OM 1 MAI I OSLO

DS i Oslo AKP(ml) har vedteki å gå inn for eitt 1 mai - tog i Oslo i år, og har slutta Oslo - partiet(og dimed NKS og RU i byen generelt) til Samorg. sitt 1 mai - arrangement. Idette toget skal LO - leiar Haagensen vere hovudtalar ved torgmøtet. Delar av det politiske grunnlaget som er vedteki for toget er bra, sjøl om det no i år hadde vore rett å ha med klåre parolar på m.a. nei til EF og nei til LO - toppen si moderasjonsline ved lønnsoppgjeret. Noko som imidlertid i denne situasjonen er alvorlegare enn dei vasne o g uklåre parolane som Samorg. sitt representantskapsmøte har vedteki på desse områda, er det faktum at LO - leiar Haagensen er valt som hovudtalar ved torg - møtet.

Haagensen er hovudarkitekten bak lønsstoppen, og er ein av dei framste talsfolka for "moderasjonslina" ved tariffoppgjeret no i vår, med det som dette inneberer for kvinneløna, og andre lågtlønnte grupper sine krav. Ein slik hovudtalar representerar ikkje interessane til arbeidarklassen, anten dei no er kvinner, ungdom, innafor lågtlønnssektoren eller andre som kjempar ein rettviss kamp her i landet.

Eitt togi Oslo med Haagensen som hovudtalar er politisk uakseptabelt for NKS/AU. Dette avdi Haagensen representerar dei standpunkta han tek i den aktuelle politiske striden, m.a. i samband med lønsoppgjeret, og at det på dette grunnlaget vil vere uråd for oss å mobilisera studentar til eit 1 mai - tog med ein slik hovudtalar.

NKS/AU vil difor med glede se fram til initiativ som og i år kan få det breie folkelege og progressive opprøret rundt om i byen fram, både i dei politiske parolane i 1 mai - toget, og når det gjeld spørsmålet om kven og kva som skal få prege 1 mai - demonstrasjonen ved å halde hovudtalen for dagen.

Oslo februar 1990.
Arbeidsutvalet i Noregs Kommunistiske Studentforbund

**ВОИНЫ КРАСНОЙ АРМИИ!
КРЕПЧЕ УДАРЫ ПО ВРАГУ! ИЗГОНИМ НЕМЕЦКО-
ФАШИСТСКИХ МЕРЗАВЦЕВ С НАШЕЙ РОДНОЙ ЗЕМЛИ!**

DET ENDELEGE OPPGJERET MED "SANNINGSMINISTERIET" ?

I det forvirrende ordskiftet om "nytt parti", demokrati, valarbeid, Aust-Europa, og oppgjer med "den kommunistiske tradisjonen" og Stalin (og da sjølvsaugt Lenin og Mao for ganske mange og,) ser det ut til at ei rad røyndomar har vorte gløynde av mange av debattantane i KK og "Opprør". Dette er saker som har vore "gamle sanningar" for ml-rørsle, og som eg her i stikkordsform skal gå inn på. Her vil eg ta opp tre av desse som er sentrale i ordskiftet til no, nemleg vår "historiske tradisjon"/grunnlaget for ml-rørsle, vår analyse av Aust-Europa, og vår analyse av revolusjon/kontrarevolusjon.

1.) Den nye ml-rørsle i Noreg blei stifta på bakgrunn av i hovudsak to spørsmål. - auka politisk motstand/medvit mot imperialismen sine herjingar med undertrykte folk/nasjonar (serleg då i Sør-Aust Asia) og - inspirert av kulturrevolusjonen i Kina, og dei svara han og dei kinesiske kommunistane ga på utviklinga i Sovjet/Aust-Europa og på korleis hindre at sosialismen degenererar. Dette siste var serleg viktig av di mccartyismen og den indre utviklinga i Sovjet da i siste halvta av 60-talet hadde pulverisert alt som var av "venstreside" utover "fred framfor alt" og "vere snill mot dyra" - nivå. Etter den 20. partikongressen i 1956, og Krutsjov sitt "oppgjer med Stalin", blei dei fleste av verdas kommunistparti lagt i ruinar både organisatorisk og politisk, og dei ulike progressive kreftene blei splitta, eller gjekk over til si motseiing og blei redskap for Sovjet-imperialismen sin jakt på makt og profitt.

På denne tida kom det og då fram diverse skrekk-historiar om kommunismen og det som hadde vore av freistnader på å byggje sosialismen, og kommunismen som teori og mål blei avskrive som død rundt om i alt som var av borgarlege media. Noko som peika i motsett lei, var utviklinga i det sidan 1949 sosialistiske Kina, og det skarpe ordskiftet som utover i slutten av 50 - talet utvikla seg serleg mellom Kinas Kommunistiske Parti (KKP) og Sovjetunionens Kommunistiske Parti (SUKP). Desse motseiingane mellom KKP og SUKP gjekk serleg på spørsmålet om den proletariske revolusjonen må gjennomførast med våpen og vald, eller om det er mogleg med den "fredelige og parlamentariske vegen" slik som Krutsjov og SUKP meinte. Motseiingane gjekk vidare på vurderinga av Stalin, kor KKP

meinte at hovudsida ved han aosolutt var god, medan SUKP einsidig ville avskrive og fordømme Stalin. Spørsmålet om utviklinga av det proletariske diktaturet, økonomien under oppbygginga av sosialismen og ei rad andre spørsmål var og framme i dette ordskeftet, som pågjekk opent i 1963-1964, og som kan lesast i "Den store polemikken," band 1 - 3. Dette ordskeftet kløyvde for godt det som til då hadde vore kjend som "den kommunistiske verdslørsla." Det fåtalet av kommunistparti som følgde Mao og dei kinesiske kommunistane ut av den hengemyra som SUKP og Krutsjov hadde fått denne rørsla opp i, ga ei analyse av at revisjonistane ("revisjonistane ved makta er borgarskapet ved makta") hadde teki makta i Sovjet-unionen og Aust-Europa og i partia der, at det med basis i stats- og parti-byråkratiet hadde utvikla seg eit nytt borgarskap i desse landa som jakta på maksimal-profitt innan- og utanlands, og at Sovjet hadde vorte sosialimperialistisk, dvs. sosialistisk i ord, imperialistisk i handling.

Samstundes med at desse kommunistane ga ei analyse og ei forklaring på det som hadde gått føre seg i Sovjet og i dei ulike kommunistpartia rundt om, som kunne peike ut av uføret som den kommunistiske og progressive rørsla då i over eit tiår hadde vore i, ga òg Mao og KKP utover på 60 - talet eit døme på ein måte nett å hindra ei slik utvikling som i Sovjet, ved å dra i gang kultur-revolusjonen. Desse to elementane, kampen mot revisjonistane som hadde teke makta i Sovjet/Aust-Europa, og den veldige entusiasmen som eit botemiddel mot ei slik utvikling, - kulturrevolusjonen, blei motteke med nestan over heile verda, førte til attreisninga av mange kommunistparti rundt om, og ytterlegare splitting av parti som hadde fylgt den revisjonistiske vegen til SUKP.

Desse parti knytte seg til det som Mao og KKP sto for på denne tida, i kampen mot revisjonismen, i kampen for underkua folk og nasjonar i den 3. verda og deira frigjeringskamp, i kampen for nasjonalt sjølvstende og proletarisk demokrati, i kampen mot det imperialistiske verdssystemet og imperialismaktene sine krigar, og då sjølvstekt det ideologiske grunnlaget som KKP på denne tida sto på, og som de forutan det dei hadde utvikla sjølv, for det meste hadde nenta fra Marx, Engels, Lenin og Stalin.

Den norske ml-rørsla blei bygt opp under inspirasjon og som eit norsk svar på alt dette. Dette er vårt politiske / historiske grunnlag. Er det dette som Overrein og ymse andre meiner at vi må ta "eit oppgjær med"?

2.) Når det gjeld vår analyse av Aust-Europa har det i ordskiftet frå m.a. ymse trotskist-grupper vorte hevda at den norske ml-rørsla har vore eit "Aust-Europa" parti. men kva har vore vår analyse av Sovjet og samfunnssystema i Aust-Europa ?

For å kasta ljøs over dette, kan det i denne omgang halde med einskilde sitat frå to av partiet sine prinsipp-program :

Prinsipp-program for AKP 1976 :

"Under og etter den andre verdskrigen vann moderne revisjonistar leinga i ei rad parti i vest. I Jugoslavia lukkast det for fyrste gong moderne revisjonistar å gjere kontrarevolusjon i eit land der proletariatet hadde vunne statsmakta. Med kontrarevolusjonen i Sovjet etter at Stalin døydde, fekk revisjonistane i alle kommunistparti i ein mektig stønad. I eit fleirtal av dei tidlegare sosialistiske og folkedemokratiske landa vart sosialismen styrta, kapitalismen vart gjenoppretta og proletariatets diktatur vart bytt ut med borgarleg fascistiske diktatur. Sovjetsamveldet sjølv utvikla seg til ei sosialimperialistisk supermakt, til ein hovudfiende av folka i verda saman med USA-imperialismen. Eit fleirtal av dei gamle kommunistpartia utvikla seg til borgarlege, revisjonistiske parti, til reiskaper for det eigne borgarskapet og sosialimperialismen."

"Borgarskapet har forvandla partiet og alle masseorganisasjonane til reiskaper for det fascistiske diktaturet sitt. Dei har gjenoppretta det gamle terrorstyret over dei ikkje-russiske nasjonane i Sovjet som fanst i tsartida. Sovjet er som det gamle Tsar-Russland blitt "eit fengsel for nasjonane " der den stor-russiske sjåvinismen rår, der dei andre nasjonane vert haldne i trældom med vald og søkt utsletta av herrefolket ved tvangs-russifisering.

Mao sin definisjon av Sovjet frå 1964 blei og brukt :

"Sovjetsamveldet er i dag eit diktatur av storborgarskapet, eit diktatur av den tyske fascistiske typen, eit diktatur av Hitler-typen"

Prinsipp-program for AKP 1984 :

"Etter at det nye borgarskapet gjorde kontrarevolusjon i Sovjet i 1950-åra, nar landet blitt ei supermakt i oppgang. Statsmakta og kapitalen er meir konsentrert enn i noka anna kapitalistisk stormakt. Sovjet er eit statskapitalistisk samfunn av ein ny type.

Med dei grensene som slike sitat har når det gjeld presisjonsnivå o.l., seier dei allikevel mykje om den norske ml-rørsla si analyse av Aust-Europa og den politiske utviklinga der.

Det skal difor godt gjerast å sjå grunnane til at den norske ml-rørsla no skulle få slike store "sjelekvalar" og "eksistensielle problem" for at dei samfunnssystema som vi har ein så fundamental kritikk av, har blitt kasta på historias skraphaug. Sjøl om vi og har hatt og har feil i mangt og mykje, så er det den moderne revisjonismen i Sovjet-variant som har lidd politisk nederlag i dei siste månadane. Vår, - kommunistane si analyse av revisjonismen og dei undertrykkar-systema som dei har skapt, har synt seg grunnleggjande rett.

3.) Det som har synt seg rett ved vår analyse, er at undertrykking avlar motstand, at undertrykka nasjonar sloss for å bli fri, at regime som freistar å stogge historias hjul uungåeleg vil bli sett tilsides. Utviklinga som no pågår i Aust-Europa er progressiv, avdi ho plasserar undertrykkarregima på historias skraphaug, avdi ho frigjer underkua nasjonar, avdi ho samlar den tyske nasjonen, avdi ho ytterlegare kompromitterar og svekkjer Sovjet-varianten av den moderne revisjonismen. Men utviklinga der er og progressiv avdi ho førar til ein del viktige borgarleg-demokratiske rettar for folket i Aust-Europa, og til eit borgarleg-demokratisk diktatur istadenfor eit ope fascistisk diktatur i desse landa. Dette gjer at sjansane til å sloss ein open politisk kamp har blitt styrkt, og at desse landa i røynda no er nærare å kunne starte kampen for sosialismen att, enn det som dei har vore på over 30 år. Sjøl om det no kan vere eit langt og tolmødig arbeid med å freiste forklare samanhengane for folk i både aust og vest for oss kommunistar, vil utviklinga i Aust-Europa og i røynda styrkje oss på sikt, avdi vi no ikkje lenger treng å ha skrekk-visjonane om "kommunismen" i aust å forhalde oss til, berre den opne kapitalismen sine herjingar og profitt-jakt på verdsbasis. På alle desse visa fungerer dei borgarleg-demokratiske revolusjonane i Aust-Europa progressivt, og avdi det kan bli lettare for arbeidaklassen og folket i verda å se kven som er deira verkelege fiendar, og kven som er deira verkelege vener.

Noko som i denne situasjonen er alvorleg for AKP(mi).NKS og RU, er at vi har teke alt for lett på teoretiske studie, slik at vi

er dårleg budd på å ta opp den politiske kampen omkring våre analyser av desse revolusjonane. Noko som vi no er enno dårlegare budd på, er analysa av kva som har gått feil i dei tidlegare sosialistiske landa, på ei analyse av kontrarevolusjonen. Dette syner seg serleg på spørsmålet om Kina, kor partiet "blei tatt med buksa nede" då soldatane til "systerpartiet" K"K"P skaut ned tusenvis av frededelege demonstrantar i byrjinga av juni. Det paradoksale her er at mange av dei som før Tien-An-Men - massakrane gjekk klårast imot å diskutere Kina og utviklinga der, no frønetisk freistar å tale om alt mogleg anna enn kva som over tid hadde utvikla seg i Kina. Utviklinga i Aust-Europa har vi heile tida hatt svar på, når det gjaldt Kina skulle vi heile tida vente og sjå. Dette blir dessto meir alvorleg når ein har vore vitne til opent borgarlege media sine rapportar om omlegging av økonomien til produksjon for profitt, til nedbyggjinga av folkekommunane, til privatiseringa av jordbruket og lettindustrien etter jugoslavisk modell, til auka klasseskiljer, til sterkt aukande prostitusjon og til ei storstilt oppbyggjing av eit tradisjonelt imperialistisk militærapparat på same måten som i Sovjet på 60-talet, (satsing på reint offensive stridsmedel som bombefly, langtrekkjande rakettar, kryssarar, hangarskip, havgåande ubåtar.) Samstundes har vi som kommunistar vore så "priviligerte" at vi har kunne lese Klassekampen(?) og Beijing - Rewieu, som har fortalt oss om store "teoretiske nyvinningar" som arbeidskrafta som ei vare under sosialismen (som m.a. har vorte eksportert i 200 000 stk. til Saudi-Arabia) og om at alle intellektuelle i Kina (m.a. stats - og parti-funksjonærane) tilhøyrer arbeidarklassen, med det som det vil seie for offentleg statistikk, klassekampen under sosialismen og vektleggjing på "arbeidsfolk" sine problem.

Partileiinga og ymse andre har talaålmeint om manglande demokrati og fleirpartisystem av vest-europeisk type, utan å gå konkret inn på kva som gjekk gale i Kina, når dette hende og om det har hatt konsekvensar for oss og vår politikk. Det er politisk sers så ille at den unge ml-rørsla rundt byrjinga av 70-talet hadde ei analyse på kontrarevolusjonen i Sovjet (den svenske kommunisten Nils Holmberg gjev m.a. eit viktig bidrag til dette i sitt 2 - bandsverk "Fredlig kontrarevolution") samstundes som ein ikkje har vore viljug til å se på utviklinga i Kina/KKP på same kritiske måten omlag 20 år etter, og at det måtte massebord på kinesiske studentar til før partisambandet vart brote.

Utan å diskutere seg fram til ei analyse av dei økonomiske og politiske grunnane til kontrarevolusjonen i Kina, vil ein heller ikkje makta å skjønne korleis ein til dømes skal unngå det same i Noreg, samstundes som det vil kleba eit "NKP"- syndrom med etteraping og usjølvtendige haldningar av partiet og ungdomsforbunda.

Det hastar å kome fram til svar i vår tid. Det er heller ingen grunn for kommunistar til å leggje ned partiet sitt sjølv om "dei sosialistiske statane" til "NKP", SV, og Aftenposten, og dei degenererte/deformerte arbeidarstatane til trotskistane har blitt styrta. Samstundes med at den snarlege fåra for krig på kort sikt har vorte redusert gjennom hendingane i Aust-Europa, så vil dei indre drivkreftene i den auka økonomiske rivaliseringa, og den omfordelinga av verda som no vil skje i favør av Vest-Europa og Japan på Sovjet og USA sin kostnad, saman med nasjonale oppreister og folkeleg motstand mot den aukande imperialistiske rovdrifta, føra til større endringar på verdsbasis i løpet av stuttare tid enn vi no kan tenke oss.

"Great... fill 'er up!"

ORGANISASJONSREFORM FOR NKS

I det følgende vil jeg legge fram mitt syn på NKS' organisasjon og praksis.

Jeg tar her utgangspunkt i den debatten som er i ml-røsla idag.

I

NKS er idag en liten organisasjon. Studenter jeg treffer har ikke noe forhold til NKS. Hvis de har et forhold så er de enten medlem, eller de tar ikke NKS alvorlig.

Problemet for oss er at de fleste studenter idag ikke har noe forhold til NKS.

II

Det kommer ca. 7000 studenter til Universitetet hvert år. Vi vet at mer enn 20% sympatiserer med SV (Neste år vil dette tallet stige voldsomt).

Vi kan regne med at 2% er RV sympatisører. (For dette tallet legger jeg til grunn at det finnes et RV der de kommer fra).

Noe sånt som 140 personer er RV sympatisører. Av disse burde NKS få 14 på studiesirkel, og 5-6 medlemmer.

III

Det finnes altså et grunnlag der ute. Men hvorfor er de ikke her hos oss?

Da må vi se på oss selv.

IV

I NKS finnes det store ressurser.

NKS jobber aktivt med Antirasisme, EF og universitetsråd. NKS finnes i studentråd, i NSU og i fakultetsråd. Og NKS har gode kontakter med verden utenfor, Eritrea er ett eksempel.

V

Men allikevel; jeg tror vårt problem er at vi ikke er interessante. Vi må fange interesse blandt den vanlige student.

Det nytter ikke å diskutere Stalin og Moskva-prosesser. Dette er interessante historiske diskusjoner ikke saker

som fanger almen interesse.

Vi får et visst image av at vi tilhører fortida, og at vi stort sett befinner oss der. Dette blir rein sekterisme...

Vi må satse på den politikkken vi har utvikla på dagens politiske spørsmål.

VI

En annen ting som gjør oss til en sekt; vår organisasjon. Den er altfor sentralistisk tål at vi skal fange interesse.

NKS er et studentforbund.

NKS er ikke noe parti.

Våre oppgaver er de samme som ungdomsforbundet. Vi skal slåss om huene til studentene. Vi skal overbevise studentene om at det finnes et sosialistisk alternativ til framtida.

VII

Ungdom er ikke lett å organisere. Studenter er enda vanskeligere. Fordi de er opphengt i studier det meste av dagen og de har ofte en jobb ved siden av. Desuten er studentens økonomi elendig.

Dette gjør at vi ikke kan sette så høye krav til organisering og betalingsene.

VIII

Derfor følgende forslag.

a)Organisering.

Organisasjonen må bli friere og åpnere. Det må bli mindre leiling og mer forskjellig aktivitet. Dvs. Den demokratiske sentralismen får en funksjon: å diskutere for å sette noe ut i livet. Det man blir enig om er pliktig for alle parter. Den sentrale ledelsen skal ikke legge planer for de lokale laga. Aktivitet skal springe ut fra laget om hva som faktisk er ressurser og behov på stedet. Og det må være mulig å bruke alle sine krefter på andre viktige ting, som

f.ex. miljøpolitikk. (Noe som ikke er nevnt i vårplanen). Altså drive med ting som ikke er planlagt og som vil gå på bekostning av partiarbeidet.

b) Partidisiplin.

Det må være mulig å knytte kontakter og utveksle informasjon på tvers av organene. (Som nevnt i a). Vedtektene må være bindende for alle medlemmer, og man bør etter beste evne bidra til NKS' aktivitet.

Kaderdisiplin er bortkasta. Fordi vi ikke skal være kadre!

c) Medlemskontingenten.

Senk kontingenten og ta innsamlinger til helt konkrete forhold. (Avis, hefte e.l.)

IX

Når det gjelder vår aktivitet så må NKS bli mer utadretta. Vi må ta opp saker i tiden. Arrangere åpne møter med kjente innledere.

Og når vi kommer inn i råd og ting må vi prøve å forene kampen innafor med kampen utafor.

X

Husk at det er de færreste studenter som er aktive, og det er en brøkdelen som sitter i råd og ting. Vi må rette vår aktivitet inn på dem som ikke er aktive, men som er interesserte.

Hårek den
Hærbaldne

SVAR TIL HÅREK DEN HARBALNE

Først vil eg gje uttrykk for at det er sers bra at "Hårek" skriv innlegg til 4 Mai (alt for få gjer det!) og at han tek opp det ordsiftet som han gjer, om NKS og ml-rørsla si framtid. Det er først og framst viktig at vi "gamle" medlemmar av NKS får slike innlegg å bryna oss på, slik at ikkje alt vi seier og gjer i høve til politiske linur og organisasjonsform stivnar, og blir til uforanderlege rituale. Om NKS framleis skal kunne vere ein levande politisk organisasjon, må nett alle standpunkt leggjast fram, "gamle sanningar" må heile tida prøvast på nytt, og alle medlem må freista kollektivt å nå fram til nye og betre måtar å organisere oss på, og utvikla politikken i høve til dei krav som verda rundt oss og klassekampen krev. Ein av dei beste måtane for oss internt i NKS å gjere det på, er nett gjennom å skrive inn til 4 Mai !

Difor her berre nokre stutte kommentarar til innlegget fra Hårek. Eg er heilt samd med Hårek i at NKS er alt for lite kjend for "den vanlege student", at vi kjem for lite ut med politikken vår og at vi har alt for få medlemmar ! Samstundes så trur eg at det faktiske potensialet som finnst "der ute" er enno langt høgare enn det Hårek annslår. All erfaring tyder t.d. på at RV har høgare oppslutning blant studentar enn blant "gjennomsnittet" i folket. (Siste "gallup" på dette som eg i farta kan hugse er diverre så g gamal som frå - 85, men i universitetsbyane så var det då mellom 7 - 12 % av studentane som stemde med RV!) Samstundes veit vi at mange er samd i t.d. interessekamp-politikken, den anti-rasistiske politikken og i kvinnepolitikken vår, utan at dei av den grunn blir med i NKS. Grunnen er nok ikkje her i første rekkje enkel som at vi diskuterar så mykje Stalin og Moskva-prosessar (NKS som organisasjon gjer faktisk dette sers sjeldan, sjøl om ein del lag og organ har prioritert dette no i det siste, kor dette for fyrste gongen på 10 år har vore ein form for diskusjon i ml-rørsla) som at ymse NKS-lag er alt for internt retta og sekteriske i arbeidet sitt, og at vi har alt for få medlemmar i høve til dei store politiske oppgåvene som vi har. Det er og slik at dei NKS-laga som har ein utoverretta politisk praksis, har det i høve til serleg interessekamp-politikken, EF og kvinnepolitikken. -Alt for få NKS'ere og NKS-lag arbeidar imidlertid særige med NKS og verving av nye medlemmar til organisasjonen. Dette saman med at vi i NKS organiserar folk ei sers stutt tid av livet deira, medan dei

medan dei er studentar, at stuttare studietid og forverra økonomiske og faglege kår og rammar NKS'ere og potensielle medlem like så hardt som andre studentar, og det faktum at mange organiserte ml-arar som studerar/byrjar å studere, ikkje blir med i NKS, gjer at vi i dagens politiske konjunkturar heile tida må sloss for å halde den kommunistiske student-rørsle i live.

I røynda har dei krava som blir stilt til det å vere NKS medlem blitt endra gjennom dei siste åra, då oppgåver og prioriteringar har blitt lagt mykje meire om i høve til kva som folk har lyst ti til å arbeide med. Eit døme på det er m.a. den nøggjeldande vår-planen, som i sers stor grad overlet til laga å vedta kva for oppgåver som dei skal arbeide med innanfor den råma planen set. Det er då heller ikkje slik at den sentrale leinga legg planar for dei einskilte laga, det både bør og er lagsstyra vere dei einaste rette til å gjere.

Samstundes ville det vere ei totalt øydeleggjande line for NKS om organisasjonen sine medlemmar/lag heilt spontant og utan å vurdere heilskapen i vårt arbeid, skulle leggje planar utan å ta omsut til anna enn egne behov. Dette enno meir avdi at NKS er ein såvidt litan organisasjon, og difor treng å konsentrere krefter/samordna aktiviteten. Her kjem og spørsmålet om disiplin og vedtekter inn, som Hårek tek opp. Eg meiner at dei krava som verda rundt oss (og vi sjølve) set til organisasjonen og politikken vår, at vi er forplikta av vedtektene våre og vedtak fatta på ret vis eit eller anna stad i organisasjonen, gjer at det er rett å seie at vi er ein "kader-organisasjon", sjølv om vi gjer mykje større rom for usemje, ujamt aktivitetsnivå og personlege tilpassingar enn det som eg meiner er rett i eit tilsvarande kommunistisk parti. Men dette er eit ordskifte som heile tida må pågå i eit kommunistisk studentforbund, som ikkje berre skal vere ein kommunistisk organisasjon, men og ein rekrutterings-, skulerings-, og fostringsorganisasjon.

Når det gjeld spørsmålet om kontingenten, så er nok denne hør. Samstundes har han vore uforandra i innpå 5 år, medan alt anna som han går til, - propaganda, reiser, ymse slag konferansar/møte osb. har vorte dyrare heile tida. Løysinga her vil nok istadenfor å senke han, å redegjere betre innad i organisasjonen for kva han skal gå til å dekkje, for på det viset mobilisere betre til å betale han.

Dette, og andre ting som Hårek tek opp er viktige for om det skal vere noko NKS i framtida. Difor bør alle NKS'are kaste seg inn i dette ordskiftet!

11-28

NKS OG MILJØKARUSELLEN

Miljøvern er in. I de siste åra her vi sett at stadig flere partier og organisasjoner har kastet seg på miljøkarusellen. Sumpvenstre har hatt suksess med denne runddans og har høstet både stemmer og medlemmer i sine organisasjoner. AKP har også begynt å løpe etter karusellen for å kaste seg på. I NKS har en av vår tids viktigste motsigelser fått lite oppmerksomhet. Mange kamerater viser liten forståelse for hvor viktig dette er og mangler vilje til å studere ting som "klassikerne" ikke har utviklet politikk på. Jeg vil her forsøke å argumentere for å ruste oss til kamp for miljøet.

Nye perspektiv og utfordringer.

Miljøpolitikk som innfallsvinkel til en sosialismedebatt vil gi oss nye perspektiver og bidra til å konkretisere debatten. Skal man diskutere sosialisme er den nødvendig å kjenne de materielle forholda som setter rammer for samfunnsutviklinga. Å overse faktorer som f.eks. klimaforandringen vil føre til at vi gjør grove revisjonistiske overslag, mens derimot grundige studier av menneskets forhold til naturen vil styrke oss i kampen for sosialismen og sette oss i stand til å vurdere de særegne forholda på 90-tallet.

Fornyet kapitalismekritikk.

De krisene i miljøet vi i dag opplever er uløselig knyttet til kapitalismen og imperialismen, og viser tydeligere en tidligere at det trengs et skifte i både samfunnets basis og overbygning. Likevel må vi arbeide mer med å vise at det trengs en endrig i samfunnets basis for å møte borgerlig ideologi som sier at det er nok å flikke på overbygninga i form av "holdningsendringer". Borgerskapet er i dag klar over at imperialistenes utbyttingsform raskt ødelegger selve profitt-grunnlaget. Dette kommer klart fram i "Vår felles framtid" av Verdenskommisjonen for miljø og utvikling og i den daglige samfunnsdebatten. Samtidig er det åpenbart at imperialismen ikke kan reformeres bort fra problemene. Borgerlige og reformistiske partier velger derfor å debattere lokale saker mest. I vårt miljøarbeide må vi aldri glemme å avsløre imperialismen.

Miljøkampen er proletarietets kamp.

Det er åpenbart at proletariatet, og da først og fremst proletariatet i 3.verden, rammes hardest av miljøkatastrofene fordi borgerskapet og småborgerskapet har muligheter til å beskytte seg bedre mot katastrofene. Vanlige invendinger fra borgerlig hold er at vi alle puster i samme luft, vi bestråles av den samme sol, kort sagt vi er alle i samme båt. Denne borgerlige ideologien kjenner vi igjen fra andre saker, og kjenner motargumentene godt.

En annen borgerlig innfallsvinkel er at det ikke er proletariatet som fører an i kampen mot miljø-ødeleggelsene. Det hevdes at det er andre grupper som er mest aktive, så som ungdommen og de intellektuelle. Det er riktig at mange intellektuelle har gjort en stor innsats innen forskning og opplysning og til og med i konkrete aksjoner. Det er også riktig at ungdommen innen proletariatet er de mest radikale, noe som er et gammelt fenomen. Når kapitalismen skal styrtes er det derimot hverken de intellektuelle eller noen annen "klasseløs" samfunnsgruppe som kan være den drivende krafta, men proletariatet.

Reformistene prøver også å dekke over at miljøkampen er proletariatets kamp. De hevder at miljø-saker angår oss alle og er for viktige til at revolusjonære kan drive selvstendig arbeid, men må gå sammen med reformister og uttalte borgere i valgsammenslutninger for å påvirke dagens politikk. "Folket fortjener at noen tar opp disse tingene nå", "det er ikke tid til å vente på sosialismen" hevder reformistene. Dette er å kaste blå i øynene på folk. Det skaper illusjoner om at vi kan reformere oss bort fra miljø-katastrofene og skader dermed kampen for sosialismen som er den eneste muligheten for en "bærekraftig utvikling".

Innenfor ml-bevegelsen står i dag revisjonismen sterkere enn på lenge. Dette er den viktigste hindringen for å drive en progresiv miljøpolitikk. Utspill som FMS, har skadet den revolusjonære bevegelsen. Nå har også partiledelsen gitt revisjonister "fritt leide" ved å innby til en meningsbrytning om sosialismen fri for "stivbeint" kritikk av høyre-avvik. Det er dermed åpenbart at kampen mot revisjonismen må gå i spissen for miljøkampen innad i de revolusjonære organisasjonene. Revisjonistenes skvaldring om demokrati og stortingsvalg er intet annet en falsk propaganda for det borgerlige diktaturet.

Det trengs en politikk som river maska av reformistene og revisjonistene. Nettopp miljøspørsmålet er et godt utgangspunkt for dette, fordi det tydeligere enn de fleste andre saker viser at kapitalismens indre motsigelser vil bli kapitalismens egen dødsdom. Det viser at det trengs en revolusjon i nær framtid. Det viser hvor håpløst tilbakestående og hjelpeløs parlamentarismen er. Dermed styrkes bevisstheten vår om at klassekampen ikke kan føres gjennom parlamentarismen.

Høyt kunnskapsnivå.

I mange saker vi jobber med, må vi bruke mye tid på å informere om fakta. Dette blir enklere i miljøarbeidet enn i saker som f.eks EF, fordi kunnskapsnivået i samfunnet er høyt på dette området. Dette gjelder både i arbeiderklassen og blandt studenter. Ved å bruke kjente saker og vise til sammenhenger som folk kjenner og forstår, kan vi lett vinne folk for Marksismen -Leninismen. Det betyr flere medlemmer.

Plikten kaller.

Miljøsaker er viktige i seg selv. Bare vi er i stand til å utvikle teorier for et bærekraftig samfunns-system. Alle forsøk på å skape en bærekraftig utvikling vil mislykkes dersom de ikke bygger på Marksismen - Leninismen.

Miljøkampen er en viktig del av klassekampen. Samtidig er den lite synlig-gjort som klassekamp. Folk som forsøker å lure arbeiderklassen til å tro at Jon M. på Tinget eller ei er avgjørende for noe som helst vil aldri greie å avsløre kapitalismen. Om NKS eller andre revolusjonære kan greie jobben vet jeg ikke, men vi har plikt til å forsøke.

Trond
Trøndelag

AVDI EIT LENGE ANNONSERT INNLEGG I STALIN - ORDSKIFTET ENNO IKKJE HAR KOME, MÅ 4 MAI - RED. ETTER TALLAUSE OPPFORDRINGAR TA MED EIT BILETE AV DEN SERS POPULÆRE OG MYKJE OMTALA KLASSIKAREN.

OVERALT FINNS DET ØYNE SOM SER, ØRER SOM HØRER, FOLK SOM PRATER.

En gang var verden enkel.

Da måtte folk bryte seg inn gjennom låste dører for å få tak i verdifulle opplysninger.

Moderne elektronikk har revolusjonært...

kasjonsteknologier

-USA avlytter tele-sambandet i Norge

Norske mål for av-lytting

Det er hevet over enhver tvil at USA avlytter tele-sambandet i Norge. Om dette er i henhold til loven eller om det er i strid med loven, er det en annen sak. Det er i hvert fall et faktum at USA avlytter tele-sambandet i Norge.

Sivile mål

Det er hevet over enhver tvil at USA avlytter tele-sambandet i Norge. Om dette er i henhold til loven eller om det er i strid med loven, er det en annen sak. Det er i hvert fall et faktum at USA avlytter tele-sambandet i Norge.

Gode rutiner mot telefon-overvåking

Store norske industri-bedrifter sikrer seg godt mot telefon-av-lytting. Det viser en rundspørring Aften-posten gjennomførte igår. Telefon og telefax er bannlyst når fortrolig informa-sjon skal formidles.

bli overhodet ikke diskutert over telefon. Hjemmelige-selskaper i saks, sier informa-sjonssjef Jan E. Andersen i Norsk Forsvarsteknologi på tross av at forsvarsprodusent som en militærkontraktør på salg av Pingvin-raketter til USA, er trolig en av de intern liv.

dans med myndighe-ters forteller Bergseth.

Elkem og Hydro

I Elkem, derimot, er det lite hemmelighetsaker som skal vi tre informasjons- og sikkerhetsdirektøren i Elkem, som hovedsakelig lever med salg av ferretiger og aluminium, har ikke faste med telefonrutiner i samarbeid med telefonrutiner.

— Vi ser ikke på dette som noe stort problem, men klar over at sikkerheten godt kunne vært bedre. Når vi er i et møteverk, er sikkerheten trolig noe vi kommer til å innse.

— Vår instruks er at ikke skal ta opp ting i telefonen som ikke skal høres av utenforstående. Vi har informasjonssjef i Norsk Hydro, Helgerud i Norsk Hydro, sier egget sikkerhetsdirektøren i Norsk Hydro, for første gang. Norsk Hydro har også mot å få best mulige rutiner for kommunikasjonsmiljøet avdelingen.

JAN GUNNAR FURULY

Temaet telefon-avlytting er akkurat offisielt. Klassekam-pen tirsdag mødte at Norge er mål for amerikansk lyt-ting på tele-sambandet. Om mer det ikke som noen stor overvåkingsfor norske indus-ri-bedrifter at slik avlytting er mulig med dagens tekno-logiske hjelpemidler.

— Fortrolige opplysninger

APROPÓS TRYGGINGSPOLITIKK

BORGARSKAPET TEK FARA FOR TELEFONAVLYTTING OG OVERVAKING ALVORLEG.

KORLEIS PRAKSIS HAR DEN NORSKE ML-RØRSLA PÅ DETTE NO ?

VALLINA TIL AKP

FRÅ EIT ORDSKIFTE I NKS TRØNDELAG

Vallina til AKP er ein viktig del av den partidiskusjonen som førast no.

På 80-talet har valarbeidet vorte oppprioritert som politisk oppgåve. RV har spelt ei meir sjølvstendig rolle samstundes som AKP i størregrad enn på 70-talet har innretta arbeidet sitt mot vala til kommunestyre, fylkesting og stortinget. Etter FMS-fadesen i haust er det påkrevd å diskutera valarbeidet. Denne diskusjonen har likevel vore for snever. Spørsmålet står ikkje berre på om ein skal halda på RV, slå saman RV og AKP eller byggja ut FMS. I staden handlar det om å definera kva plass valarbeidet skal ha i den langsiktige strategien til partiet.

Trøndelag NKS meiner det å stilla til val er eit taktisk spørsmål. På 80-talet har AKP gjort valkamp til ein overordna lekk i revolusjoner strategi. Dette strir i røynda mot prinsippet om at det er den utanomparlamentariske kampen som er avgjerande. Etter vår meining må valarbeidet drivast etter fylgjande prinsipp: Ein må ikkje ha illusjonar om det borgarlege demokratiet. Om ein skal sitta i kommunestyre, fylkesting eller på stortinget må føremålet vera å avsløra at ein deltek i eit skinnendemokratisk spel. Taktisk omsyn bak valdeltakinga, som å knytta kontakter med andre, skapa blest, få tillit o.s.fr. er viktig, men ein kan aldri basera organisasjonsbygging på valarbeid og valfrontar.

M.o.t. den diskusjonen som vert ført no meiner Trøndelag NKS fylgjande om valarbeidet i framtida:

- 1) Det er naudsynt å redusera vekta på valarbeid. Valarbeidet må gjerast til ei underordna oppgåve i høve til den utanomparlamentariske kampen.
- 2) Valarbeidet må kanalisrast gjennom RV, ikkje gjennom alternative valfrontal ala FMS eller via eit samanslått AKP/RV.
- 3) RV må verta ein medlemsorganisasjon for å sikra dei demokratiske rettane til medlemmer/aktivister utanfor AKP. Dette vil og gjere RV meir uavhengig av AKP.
- 4) Vi tilrår at RV i framtida satsar på fylkes- og komuneval og boikottar stortingsvalet om 3.år.

Framlegget vart vedteke

FRAMLEGG TIL VEDTAK OM VALLINA TIL PARTIET

Ei endring der RV vert lausrive frå AKP og vert opna for medlemskap (individuell) vil føra til ei endring i form, men ikkje i innhald. Dette fordi: om RV skal satsast på, må plattformen til valfronten vera sosialistisk, og det må rekrutterast kommunistar til fronten for å arbeida for det overordna målet sosialisme og kommunisme innanfor denne fronten. Slik vert det like mykje prioritering av valkamp og spørsmålet om kvifor valkamp vert lite vurdert - kvar gong. Dette kan føra til revisjonisme.

Dagskamp er viktig, men ein må då heile tida seia kvifor problema i kapitalismen er slik dei er (avsløring). Og ein må seia kva som må gjerast (synleggjering). Dette vert truleg undergrave i ein uavhengin valfront, om ikkje kommunistar skal leggja det meste av arbeidet sitt i denne valfronten.

NKS Trøndelag vil difor gå inn for å leggja ned RV og at arbeidet skal konsentrerast i eit revolusjonært parti. Det revolusjonære partiet skal til ei kvar tid vurdere om det skal stilla til val - eller boikotta, etter som tilhøva er til desse tider. Om det revolusjonære partiet skal stilla, skal det vera på ei sosialistisk plattform, og jamfør om dagskamp ovanfor.

Framlegget vart ikkje vedteke

PARTIORDSKIFTET

INNLEGG FRÅ KK OG OPPRØR TIL PARTI - OG VAL - ORDSKIFTET

Her kjem ein del innlegg som er av nyere dato enn studie-opplegget
kring parti-diskusjonen. - Følg med og skriv innlegg sjølve !

KVEN AV DESSE REPRESENTERAR "SANNINGSMINISTERIET" ?

Dolly Duck

Svartepetter

Bjergulv Braanen

N. Ceaurescu

Spørsmål som krever svar

DET ER i gang en uhyre spennende diskusjon om AKPs framtid. Den er ikke minst spennende fordi noen av de foreslåtte løsningene ser ut til å bety en mulig nedleggelse av AKP. AKP ser ut til å ha tre mulige utganger av denne diskusjonen, enten å fornye seg og styrke seg på den, eller å legge seg ned i en eller annen form eller å stagnere, dvs. å gå mot en langsom død.

Jeg tar det for gitt at alle partimedlemmer som deltar i denne diskusjonen gjør det ut fra de beste motiver. De fremmer forslag som de mener tjener arbeiderklassen og partiet. Samtidig er en rekke av disse utmerkede kameratene diametralt uenige. Alvorlig i diskusjonen tilsier at vi prøver å holde en saklig stil og at vi klargjør argumentene mest mulig.

Når argumentene ligger på bordet får AKPs partimedlemmer velge utsendinger til landsmøtet ut fra det synet de støtter og så får landsmøtet ta den endelige avgjørelsen. Slik situasjonen er må dette være et landsmøte der samtlige avdelinger er representert med delegater i forhold til det medlemstallet de har. Indirekte valg er utelukket i denne situasjonen. Det skal ikke kunne skapes tvil om hvorvidt det endelige resultatet er representativt eller ei.

Dette er den formelle sida. Det er viktig at den er pinlig korrekt. Så til debatten.

Per Overrein har gjort noe så prisverdig som å legge fram et dristig og kontroversielt forslag. Forslaget hans går ut på å slå sammen AKP og RV etter en diskusjonsprosess, for på dette grunnlaget å skape et nytt revolusjonært parti i Norge som er i stand til å møte utfordringene i 1990-åra. Problemet er, slik mange har pekt på, blant andre Lars Borgersrud, at dette i og for seg bare er et organisatorisk tiltak. Det sier ingenting om det politiske innholdet. For den saks skyld kunne AKP i dag si til uavhengige i RV: «Her er vårt program og våre vedtekter, la oss slå oss sammen til ett parti på det grunnlaget.» Så vidt jeg forstår er det ikke dette Overrein vil, men da er han faktisk forplik-

tet til å si hvor *han* mener at et fusjonert parti skal stå politisk. Jeg forlanger ikke et fullt utvikla politisk program i denne omgangen, men for å kunne ta stilling til Overreins forslag har jeg og andre debattanter rett til å kreve en skisse til et slikt program.

Et hvilket som helst program for et revolusjonært parti i Norge blir nødt til å forholde seg til en del politiske og organisatoriske spørsmål. Det er i det minste følgende:

1. Hva skal være det viktigste klassegrunnlaget til partiet?
2. Hva slags klasseallianser forestiller man seg?
3. Hva mener partiet om enhetsfront?
4. Hvordan stiller partiet seg til sosialdemokratiet? Og til partier til venstre for DNA?
5. Hvordan stiller partiet seg til spørsmålet om reform eller revolusjon?
6. Hva er partiets strategiske mål? Er det sosialismen, kommunismen eller noe tredje?
7. Hva mener partiet om statens klassekarakter, i dag og i et nytt samfunn?
8. Hvordan stiller partiet seg til imperialismen, sosialimperialismen? Hva mener det om den væpna frigjøringskampen?
9. Er partiet marxistisk, og hva legger det eventuelt i det?
10. Er partiet leninistisk, og hva legger det eventuelt i det?
11. Hvordan stiller partiet seg til spørsmålet om nasjonal sjølråderett?
12. Hvordan definerer partiet sosialismen?
13. Hvordan definerer det eventuelt kommunismen og hva mener det må til for å nå dit?
14. Hvordan ser partiet på sin egen rolle i kampen for revolusjonen, i gjennomføringa av den og i tida etterpå?
15. Hva er prinsippene for politikk og økonomi under sosialismen?
16. Hva mener partiet om noen av de kritiske punktene i den kommunistiske bevegelsens historie? (Ikke detaljert, for partiet skal ikke være et historisk institutt. Men tar man stilling mellom Marx og Bakunin, mellom Lenin og Kautsky, mellom Stalin, Bukharin og Trotsky, mellom Mao og Deng

osv.?)

17. Hva mener partiet om de forsakene som har vært gjort til nå på å bygge sosialismen?

Organisatorisk:

1. Hva er kriteriet for medlemskap i partiet? Skal det kreves aktivisme og medlemskap i grunnorganisasjon, eller holder det med å støtte programmet og betale kontingent?

2. Hva skal være kontingentnivået? (Ikke kronebeløp, men prinsipp).

3. Skal overordnede organer ha rett til å overprøve vedtak i underordnede organer og pålegge dem å følge retningslinjer de eventuelt måtte være uenige i? Skal organisasjonen kunne pålegge enkeltmedlemmer å følge vedtak de ikke er enige i?

4. Skal det finnes eksklusjonssparagraf?

5. Skal det være forbudt eller tillatt å danne fraksjoner?

6. Skal det holdes åpne eller hemmelige landsmøter?

7. Skal organisatoriske opplysninger i noen grad holdes skjult for offentligheten?

8. Skal medlemmene søke å oppnå enhetlig utad etter at en diskusjon er konkludert med vedtak? Eller skal det være fritt fram for hver enkelt til å følge sitt eget syn i alle saker?

Det kan virke urimelig å kreve at Per Overrein skal svare på 17+7 spørsmål. Men det er i virkeligheten ikke så urimelig. Vi vil vite hva som er i denne sekken som til nå kalles RV+AKP. Det lar seg ikke avklare uten svar på flest mulig av disse spørsmåla. (Det kommer til og med en del flere, slik som kvinnespørsmålet, same-spørsmålet osv. Men det får vi heller komme tilbake til.)

Egentlig er ikke dette spørsmål bare til Overrein. Innen landsmøtet bør hele partiet ha tatt stilling til disse spørsmåla. Men for å få fortgang i debatten foreslår jeg at Overrein svarer i telegramstil på så mange av disse spørsmåla han kan. Er det spørsmål han foreløpig ikke har avklart for seg sjøl, er det en grei sak å si fra om det. Det kan også hende han mener at man ikke skal ta stilling til enkelte av disse spørsmåla, og det er greit nok, men da bør han si det.

PAL STEIGAN

Standpunkter i partidiskusjonen

1. AKP OG RV må slås sammen til et nytt revolusjonært parti, som kombinerer den folkelige kampen med arbeidet i parlamenta, som fortsetter å utvikle den marxistiske vitenskapen, som har som hovedmål å vinne folk for en sosialistisk revolusjon.

2. Bakgrunnen for dette forslaget er den alvorlige politiske og organisatoriske krisa i ml-bevegelsen. AKP er ikke i si nåværende form et akseptabelt alternativ til opprørs ungdom som krever aktivitet. RV har ingen organisasjon til virkelig å organisere utenomparlamentarisk kamp.

3. En sammenslåingsprosess må inkludere grundige diskusjoner i både RV og AKP. Vi må invitere til en åpen, bred debatt, der opprørs ungdom, progressive og marxister, blir involvert til å delta. Dette er ikke en strategi for å «legge ned AKP». En åpen diskusjon er tvert om ei forutsetning for å gjøre en sammenslåingsprosess trover-

dig. Og til sjuende og sist er det AKPs landsmøte som må avgjøre kursen for AKPs del.

4. Dagens organisasjonsmodell, med RV som partiets valgfrent, bidrar til å usynliggjøre AKP og kampen for et sosialistisk samfunn. Det organisatoriske skillet er en viktig kilde til politisk splittelse. Å bygge ut RV til en medlemsorganisasjon, er å bygge opp et nytt parti ved siden av AKP. Det vil føre til at AKP blir ei døende sekt.

5. Det nye partiet må kunne stille til valg. Det utelukker ikke at vi kan inngå i breiere allianser. Den politiske situasjonen utover 90-åra kan gi grunnlag for allianser bygd på krisa i distrikts-Norge, på kampen for ei økologisk forsvarlig framtid, raseringa av velferdsstaten eller kampen mot medlemskap i EF. En slik situasjon kan utvikle seg raskt, men pr. i dag er det ikke grunnlag for en landsomfattende valgfront.

6. Dersom vi en gang i 90-åra skal delta i en større valgallian-

s, vil spørsmålet om å legge ned RV komme for fullt. RV kan ikke fortsette å bestå i flere år uten å stille til valg. Ei sammenslåing av AKP og RV er derfor ei forutsetning for en smidig valgtaktikk.

7. Det nye partiet må bygge på de beste tradisjonene fra AKP og RV. Det viktigste klassegrunnlaget for sosialismen er arbeiderklassen, og vi må bygge videre på AKPs innsats som streikeparti, opposisjonsparti, anti-imperialistisk parti og kvinneparti.

8. Det nye partiet skal bygge på den levende marxismen, og fjerne den dogmatiske og antidemokratiske tradisjonen, uten at vi blir reformistiske eller sektariske marxister. Målet vårt er det klasselesse samfunnet (kommunismen), og veien dit går gjennom en revolusjon. Erfaringene fra Øst-Europa og tidligere revolusjoner, viser at den om nødvendig må forsvares med folkevaepning.

9. Vi lever i et borgerlig de-

mokratisk samfunn der vi er utsatt for et sterkt press i retning av å bli ansvarlige, sosialdemokratiske politikere. En aktiv organisasjon, den marxistiske vitenskapen, og et levende parti-demokrati, er forutsetninger for at vi skal overleve som revolusjonær organisasjon. Vi ønsker derfor et parti der medlemmene har rett og plikt til å delta, studere og drive praksis. Målet er at medlemmene skoletrær og utvikler seg for å kunne ta på seg oppgaver som ledere. Bare på den måten kan vi skape en slagkraftig organisasjon for handling.

PER OVERREIN
KJELL STEPHANSEN
Fylkesledere for AKP i Sør-Trøndelag og Møre og Romsdal

PS. Denne artikkelen er skrevet for Pål Steigens innlegg i Klassekampen lørdag 10. februar.

Utfordring til Overrein

PEDER MARTIN Lysestøl uttrykker i Klassekampen 28/2 misnøye med sentralstyrets behandling av forslaget fra Per Overrein.

Lysestøl ønsker seg – som vi de fleste av oss – et parti med «ideologisk og politisk romslighet». Jeg finner det derfor litt overraskende at han kritiserer sentralstyret fordi det tillater seg å ha en mening om et forslag som er lagt fram.

Lysestøl skriver: «Istedet for å kritisere Overreins forslag, burde sentralstyret rost Overrein for initiativrikthet og for å ha drevet debatten framover...».

Når var det faktisk et klart ønske fra sentralstyret å gi en tilbake-melding til Overrein med såvel som oppfordring til videre debatt. Dette er blant annen meddelt Overrein gjennom et brev fra arbeidsutvalget. Videre var det et ønske fra sentralstyret å utfordre Overrein og andre som støtter hans syn til å legge fram et alternativt politisk grunnlag. Men sentralstyrets flertall har også sagt seg politisk uenig med Overrein, og pekt på at det oppfatter hans forslag som et forslag om å nedlegge AKP. Dersom Lysestøl ønsker å kalle en slik framføring av politisk uenighet for kritikk, så gjerne for meg. Men det er et standpunkt som etter min mening smaker lite av «ideologisk og politisk romslighet».

At Lysestøl er enig med Overrein og uenig med sentralstyrets flertall er en situasjon han bør kunne akseptere. Som sentralstyremedlem har han et godt utgangspunkt for å fremme sine synspunkter og påvirke den videre debatten i dette organet såvel som i partiet forøvrig.

Hva ville Lysestøl at sentralstyret skulle gjøre med forslaget fra Overrein? (Bortsett fra å gi ros). Skulle sentralstyret vedtatt at det ikke hadde noen mening, eller ikke vært å ha noen mening? Eller at meninger om forslaget er en privat sak? Bør det ikke være et sentralstyres oppgave nettopp å behandle forslag og ideer og gi sin vurdering? For Lysestøl kan da ikke mene at sentralstyret – nærmest av høflighet – skulle vedta tilslutning til et forslag det er oppriktig uenig i?

I Overreins forslag heter det bl.a.: «Et nytt parti vil markere et brudd med den stalinistiske og antidemokratiske sida i den kommunistiske tradisjonen (min uthevn.). Og: «Det materielle og politiske grunnlaget er i dag tilstede for et nytt parti» (Min uthevn.).

Lysestøl får prøve å tilgi at jeg er tungnøym, men jeg klarer dessverre ikke å forstå annet enn at et nytt parti betyr å nedlegge AKP. Vi kan ikke veda og bygge et nytt parti og samtidig gå rundt og innbille oss at vi kan beholde og utvikle AKP. La oss nå hverfall forsøke å ikke lure oss sjøl midt oppe i den viktige prosessen partiet er inne i.

Jeg har ikke noe «religiøst» forhold til AKP navnet, og jeg mener å ha et åpent og mottagelig sinn når det gjelder forslag til endring, er av vår partimodel. Og som de fleste andre innsjer jeg klarer behovet for fornyelse og utvikling av partiets politiske grunnlag. Men jeg er ikke tilhenger av noen kvalitative endring av det politiske grunnlaget. Med det mener jeg at jeg ikke ønsker å bytte inn et revolusjonært parti med et reformistisk, at jeg ikke ønsker å erstatte et aktivistparti med et «masseparti» uten særlig krav til medlemskapet. At jeg ikke ønsker et parti som gravlegger sitt strategiske mål for å konsentrere seg ensidig om dagskampen og parlamentarisk arbeid. Og dette er også grunnlaget for min (hvertfall foreløpig) skepsis til forslaget fra Overrein.

Det med har jeg ikke sagt at jeg beskylder Overrein (og Lysestøl) for å ville ha et slikt reformistisk masseparti! Men så lenge det politiske grunnlaget for Overreins partialternativ står så uklart for meg, nages jeg av en aldri så liten tvil.

Trond Andresen hevder i Klassekampen 1.mars at byggingen av et nytt parti (sammenslåing av AKP og RV – m.m.?) kan gå parallellt med diskusjonen og utarbeidelsen av nytt program, nye vedtekter osv. Dette er jeg ikke enig i. Skal man få med seg det store flertallet av partimedlemmene i en slik prosess (og skape entusiasme for den) må målet med det hele være nokså klart definert. Jeg tror ikke det er så mange som ønsker å hve seg på et «log uten bestemmelsessted». Og spesielt ikke hvis det eksisterer så mye som en bitteliten mistanke om at resultatet kan komme til å bli noe ganske annet enn ønsket og forventet. Denne tvilen, denne, etter min mening – sunne – skepsisen, håper jeg både Overrein, Lysestøl og Andresen kan forstå og respekttere.

Jeg utfordrer derfor disse kammeratene til å legge fram sine synspunkter på det framtidige partiets politiske grunnlag. Og jeg verken ventler eller forlanger noe lerdig prinsippprogram tilskast.

OSKAR JØRGENSEN

Hvorfor åpent parti?

Flere debattanter har nå lansert tanken om at det må lages et nytt parti som kan ivareta både RV og AKPs funksjon. Vi er enige. Men dette bør få følger for den såkalte sikkerhetspolitikken i AKP.

Vi mener at de trekkene ved AKP i dag som smaker av «parti i en borgerkrigssituasjon» må vekke. Det nye revolusjonære partiet vil dermed framstå som et «åpent» parti slik som de øvrige partiene i Norge. Dette er ikke uten problemer. Det innebærer f.eks. at alle som er delegater til et landsmøte må påregne å bli kjent som medlemmer. Det vil bety at alle sentralstyremedlemmer blir offentlig kjente. Det betyr kort sagt at maktthaverne i Norge mye lettere vil vite hvem de skal internere eller i verste fall henrette i en tenkelig framtidig (borger-)krigssituasjon i Norge.

Vi foreslår altså et åpent parti i dagens Norge, fullt bevisst om at dette kan føre til alvorlige problemer en gang i framtida. Med andre ord må vi ha så vektige argumenter for vårt syn at et slikt mulig framtidig offer kan aksepteres. Her kommer argumentene:

1. AKPs indre liv og demokrati er ødelagt av sikkerhetspolitikken:
- Ledelsen har kunnet holde tilbake informasjon til medlemmene.
- Ledelsen har kunnet forsinke informasjon.
- Uenigheter er blitt underslått for medlemmene.
- Oppslutningen om alternative strømninger i partiet har blitt holdt skjult for dem.
- Delegatvalg er blitt manipulert.
- Medlemmenes mulighet til å vurde re ledende enkeltpersoners innsats og ansvar for hva som har skjedd i partiet har vært lik null. Mulige alternative ledere har ikke blitt reelle motkandidater i valgssituasjoner. Boka «ml» gir eksempler på dette, og de fleste med fartstid i AKP har opplevd slike ting sjøl. Vi tror ikke dette skyldes spesielt råttne folk i ledelsen, men de har vært så opptatt av å verne det eneste revolusjonære alternativet at de ikke har tenkt på muligheten av at medisinen har bidratt til å ta livet av pasienten. Og siden de har ment at de er flinkere leger enn alle andre i partiet, så skulle pasienten værsgod spise den fæle medisinen, pasienten (medlemmene) visste nemlig ikke siitt eget beste.

Et åpent parti, som vi foreslår, vil vanskeliggjøre en slik oppreden fra ledelsen. Medlemmene vil nå diskutere med hverandre på tvers av laga, og det vil være lett å ta kontakt fordi svært mange medlemmer vil være kjent for hverandre. Hvem som uttreffer hva i ledelsen vil også være kjent og nye og bedre ledere kan lanseres i partiet på en åpen måte.

2. Sikkerhetspolitikken gjør det mulig for svært mange av partimedlemmene å slippe å stå fram som det de er.

3. Sikkerhetspolitikken gjør det mulig å opprettholde en sær og ækterisk partikultur:

Punktene 2 og 3 henger sammen. Vi har fått et parti av alt for få dyktige offentlige kommunistiske politikere, agitatorer, ideologer (f.eks. Torstein Dahle, Erling Folkvord, Kjersti Ericsson), mens mange forblir relativt skjulte, og dermed passive som kommunister. Man blir lett kommunist på en innadvendt og dermed dogmatisk måte, fordi man slipper å kjempe offentlig for partiets politikk. Medlemmene blir som drivhusplanter i stedet for værharde villblomster.

Åpent parti ville derimot bety at kommunistisk organisasjonstilknytning for de fleste ble en offentlig sak, og ingen ville kunne slippe unna med et sært liv inne i partiets drivhus.

4. Sikkerhetspolitikken skaper usagde skiller mellom partiet og folk flest:

Mange som har en positiv holdning til AKPs politikk, har vanskelig for å svelge «politi og røverstilen» i partiet. De kan ikke akseptere at det i dag under fredelige forhold med utstrakte demokratiske rettigheter skal være nødvendig å te seg som om det var borgerkrig. Vi må bruke mye krefter på å tilbakevise latterliggjøring, og gang på gang gjenta at «vi må tenke på en revolusjonær situasjon når den kommer en gang i framtida». Problemet er at mange vettuge folk som ikke har så mange illusjoner om hva borgerskapet kan finne på en gang i framtida, likevel ikke vil være med på et opplegg her og nå med dekknavn, hemmelige landsmøter, løgner overfor familien etc. Og blir de likevel med i partiet, så føler de seg ikke hjemme pga. den merkelige indre kulturen som «uikkelig oppstår som en følge av sikkerhetsreglene i partiet.

Til dem som fortsatt er uenig med oss vil vi til slutt spørre: Hva er deres alternativ? I dag er AKP i praksis et temmelig åpent parti. Folk diskuterer både saker og personer på tvers av lagsgrensene. Folk prater fritt på telefon. Folk prater med tidligere medlemmer om AKPs problemer. Partiledelsen avholder møter med distriktsledere som telefonkonferanse, bestilt via Televerket(!). Det skjulte partiet er i dag en papirkonstruksjon. De som ønsker å opprettholde konspirativ organisering må derfor først starte en kampanje for kraftige innstramminger, også mot ledelsens egne «utgildninger». Tror de virkelig dette er mulig? For å redde AKP i dagens situasjon har vi ikke noe valg: Partiet må bli åpent!

SOLVEIG MIKKELSEN TROND ANDRESEN

Kina og partidiskusjonen

I den siste halvdel av 80-tallet har de forskjellige delene av ml-bevegelsen ikke bare lagt ulik vekt på Kina-spørsmålet, men også trukket ulike konklusjoner med hensyn til utviklingen i Kina det siste ti-året. Mens NKS, studentforbundet til AKP, lenge har ment at revisjonismen forlengst har seiret i Kina, har moderpartiet hatt en annen analyse av Dengs reformer, en analyse som har gått ut på at de økonomiske reformene har betydd en progressiv utvikling av sosialismen. Denne analysen falt på sin egen urimelighet under massakrene i juni i fjor og er ellers blitt grundig tilbakevist, sist 13/1.90 da AKP's Kinasyn ble fullstendig avkledd av Børge Bakken i KK.

De fleste ser nok nå at AKP's Kina-analyse og oppsummering av 4.juni massakren ikke henger på greip. Men partiledelsen nekter å innrømme at det er blitt begått store teoretiske feil i forbindelse med Kina-spørsmålet. Og hvorfor gjør de ikke det? Svaret er sannsynligvis at Kina er et viktigere spørsmål enn de fleste innser. På 70-tallet gikk ett av vannskillene mellom kommunismen og opportunismen ved spørsmålet om Stalin. I første del av 80-tallet gikk det et vannskille mellom dem som trodde på Deng og stolte på reformene, og dem som mente det var kommet et nytt borgerskap til makten i Beijing. Motsigelsen førte til store utmeldinger fordi Deng-følgen, med Pål Steigan i spissen vant. Plutselig var åpne Kina-diskusjoner offisielt ikke-eksisterende, mens mange av oss vet at diverse forsøk på å reise diskusjonen ble hindret.

»Sannhetsministeriet» døde såvidt ikke på 70-tallet. I stedet for åpen diskusjon ble prinsipp-programmet endret, slik at det var mer i »reformenes ånd», og den stramme proletære stilen fra 70-tallet ble et godt stykke på veg forlatt. Og her er man nå: Et parti som spriker i alle sektorretninger, et parti uten solide røtter i arbeiderklassen, men heller med sterke småborgerlige trekk. Et parti med en organisasjonsform som i praksis ikke fungerer etter intensjonene, et parti som mer og mer har dreid praksisen sin inn mot legalt og parlamentarisk arbeid. Partiet i dag er et helt annet enn for ti år siden. Nå vil man skape noe nytt igjen uten å vurdere om

bruddet med 70-tallet i teori og praksis var korrekt. Alt man kommer med var at for ti år siden var klimaet for tøft og ledelsen for sentralistisk. I dag, kan man innvende, er praksis for slapp og ledelsen minst like sentralistisk som i 1980. Det er de samme folkene som sitter der. Og det er vel ingen som tror at de for ti år siden var onde og ville oss vondt, og at de i dag er greie og vil oss vel. Det er ikke slik det fungerer. Det avgjørende er til en hver tid hvilket klasseinnhold en ledelses praksis og teoretiske ståsted objektivt har, uavhengig av personlig vilje.

De som deltar i og legger premissene i debatten om partiets framtid er alle ledende personer i AKP og RU. Det er en debatt så full av småborgerlig synsing og føling, en debatt så fjern fra de virkelige problemene AKP har å stri med, at det ikke er rart at det store flertallet er taust. Skal denne debatten bli noe mer enn intellektuelt spillfakteri, må den snart gis et innhold. Det følgende er å betrakte som et forslag til ramme for diskusjonen:

1. Hva slags organisasjonsform har partiet i dag i praksis? Hvorfor og hvor langt har partiet i praksis beveget seg vekk fra en virkelig demokratisk-sentralistisk partimodell, og er dette en riktig utvikling? Kan utviklingen i tilfelle snus?

2. I stedet for å diskutere sikkerhetslinje slik den er formulert på papiret, må man nå diskutere hvordan den praktiseres, fra ledelsen og nedover.

3. Hvilke politiske og organisatoriske konsekvenser har den store satsningen på valgarbeid og synet på utviklingen i Kina egentlig hatt for partiet?

Min påstand er at årsaken til den krisa som har utløst partidebatten er å finne i slike spørsmål, og ikke i en diskusjon om stil, »stalinisme» og »historiske tradisjoner.» Det er litt merkelig at partiets fremste kadre, Sentralstyret, ikke i større grad har bragt disse viktige politiske spørsmålene inn i debatten. Det er så en kan lure på om man vil unngå en virkelig åpen debatt om krisa i ml-bevegelsen, og derfor legger opp til en illusjonsfylt liksom-debatt som den som går nå.

ANNE-LISE VIGERUST

LINEVAKTER OG KOMMUNIST ?

HAN VERT VEL IKKE SNART ARBEIDSLAUS ?

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKP's partistiftelse (www.akp.no) 2018

NKS TRENG FLEIRE MEDLEMMAR !

HAR DU SPURT NOKON OM Å BLI
MEDLEM I NKS, ELLER Å BLI MED
PÅ STUDIESIRKEL ?

NKS Høgskole

Reiselivsskolen NKS

Personalkonsulent NKS

Bedriftslederskolen

